

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Klima_Ladislav-Cestuje_do_mesta_D.pdb

PDB Name: Cestuje do města D

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Cestuje do města D.

Ladislav Klíma

Cestuje do města D. dorazil jsem do vesnice M., již jen několik minut od cíle mého vzdálené. Byl konec října, dopoledne. Z neposkvrněné oblohy zářilo vesele slunce a oblažovalo snivou, dojemnou září nivy i černý, ohromný les, který na východ od vesnice se rozprostírá - mne dělil od cíle mé cesty.

Zastavil jsem se v hostinci a občerstviv se tázal jsem se hostinského, jak nejlépe bych došel do D. - Odpověděl:

"Nejkratší cesta je přímo lesem, protože jím za tři a půl čtvrté hodiny můžete být směle ve městě. Ale upozorňuju vás, že je neradno jít tím lesem bez průvodce: jsou v něm nesčetné křižovatky a rozcestí, skoro každý cizinec, který tuto cestu dělá sám, zbloudí v něm. Jinak můžete les na jihu obejít; dojdete však do D. teprve za pět hodin. - Směrem severním obejít nemůžete tam se les táhne asi deset hodin daleko."

"Půjdu lesem - a bez průvodce," odvětil jsem, "většími a pustějšími lesy jsem už prošel - a ztratil-li jsem pravou stezku, protože jsem veden svým znamenitým smyslem pro směr : všemi pustinami šel jsem jen pořád za nosem - a vždy došel jsem cíle."

"Jak je libo, pane -. Jen aby vás to nemrzelo. Člověk ani neví a v lese zbloudí. - A pak povídá se - hm -" "Co se povídá?" "

"Eh, hloupost! já tomu nevěřím!"

"Nu, ven s tím! že jsou tam loupežníci? nebo hejkadla, hehe?"

"Ale smál byste se mně! . . . Ale nezabloudíte budete-li se přesně držet údajů, které vám podám -"

A dopodrobna mně vysvětloval, kudy musím jít, každé rozcestí popsal, žádného krucifixu, žádného

nápadného balvanu neopominul. - Čtvrtku archu jsem si popsal - a poděkovav rozšafnému muži vydal jsem se na další cestu.

Bylo deset hodin. Několik bělostných obláčků svítilo s nebe a činilo jednotvárnou azurovou poušť veselejší. - V nejradostnější bujné náladě spěchal jsem k lesu - na nějž nikdy nezapomenu -.

Octl jsem se u první borovice a v témž okamžiku skoro rázem přestalo slunce svítit. Slabý, nepříjemný pocit zachvátil mne ještě dřív než mne napadlo: Hle! právě, když vstupuješ do tohoto lesa, zatmělo se slunce, dnes po prvé . . . Bylo mně trapně, pokušení les raději obejít se mne zmocnilo . . . Ale zastydév se ponořil jsem se do zeleného pološera. - Slunce hned zas vysvitlo, a veselá nálada se vrátila. Brzo poznal jsem, jak užitečné, jak správné byly pokyny dané mně hostinským. Skutečnost shodovala se bezvadně s mými záznamy. Mohl jsem se jim svěřit jako nejlepší mapě.

Asi hodinu jsem tak kráčet bez nejmenší příhody. S počátku potkal jsem několik lidí, ale pak už nikoho. Hrobové ticho rušené jen kroky mými a tu a tam nějakým zašuměním provázelo mne věrně - a ukolébávalo mne do snění. Obláčky na nebi stávaly se četnějšími a většími, azur mezi nimi šedl stále více - až konečně slila se oblaka v jednotvárnou šed', z níž však zářil po mé pravé ruce rozmazaný kotouč sluneční. Snění mě stávalo se stále hlubším, zašlé časy vstávaly z mrtvých, žil jsem v nich jako v přítomnosti, ztrácel jsem smysl pro to, co mne obklopovalo, necítil chvílemi ani své tělo . . . Jak dlouho tento stav trval?

Když vyrušil mne z něho hukot bystřiny, zdálo se mně, že jen několik minut . . . Pohlédl jsem na hodinky. Bylo tři čtvrti na dvanáct. Když jsem na ně posledně hleděl, ukazovaly čtvrt na na dvanáct; a od té doby nevěděl jsem nic, nic, vyjma to, co se dělo v mé duši.

Bystřina, lávka přes ni . . . Nic v tom nebylo v mých poznámkách - a hostinský upozorňoval mne na předměty daleko méně nápadné . . . Zbloudil jsem . . . Jdu-li přes to správným směrem? Hledám slunce - marně ! Šedivá nebeská zed' zhoustla, že ani paprsky všemocného slunečního oka nemohly jí proniknout. Ztratil jsem i směr . . . Pocit, který se mne teď zmocnil, byl prašeredný, hyperbolický. "Jsem ztracen!" tato směšná myšlenka vynořila se ve mně. "Nějaká příšerná moc drží mne ve svých spárech - ona zatměla slunce při vstupu do tohoto lesa, ona hodila na mne osudné zatmění, ona mne zničí -" Napadla mne záhadná slova mého rádce.

Ale vzmužil jsem se hned. "Vždyt mohu jít nazpět a brzo octnu se v místech, o nichž mluví mé záznamy!" Tak jsem si řekl, zasmál se a spěchal nazpět.

Ale zapomněl jsem na křižovatky. Již za minutu jsem stál u jedné. Papír mi o ní nepravil. - Kam teď? Nezbyvalo mně nic jiného, než rozhodnout se pro jednu z cest - zkoumat, dovede-li mně k zaznamenaným místům ; nestane-li se tak, vrátit se ke křižovatce - kterou jsem si dobře v paměť vryl - a zkoušet cestu druhou

Kráčím tedy vlevo. - - Ale brzo dělí se cesty zas. - Dám se opět vlevo - za několik minut však nové rozcestí.

"Ne, zde bych nakonec zbloudil!" děl jsem si. "Vrátím se k původní křižovatce a dám se šťastnou cestou pravou. Snad za chvíli octnu se u předmětu, o němž je řeč v mém papíru -"

Stalo se . . . Ale i pravá sesta vysílala větve na všechny strany . . . Odvážil jsem se hloub než po levé - konečně jsem stanul -

"Kdybych šel ještě dále, netrefil bych na křižovatku původní, na jediný pevný bod, který mně zbyl . . . Vrátím se tam - a budu raději přemýšlet. Času dost - teprve čtvrt na jednu -

Sotva se mně zdařilo vrátit se tam; rozčilení, divně se ve mně vzmáhající, kalilo již mou rozvahu . . .

Hluboce jsem si oddychl, když jsem se tam octl . . . Usednuv na pařez a zapáliv si cigaretu přemýšlel jsem - - A nebe temnělo stále víc, tmavé koruny jako oživené příšery šuměly a zmítaly se stále silněji, vzduch ochladl a zima zalomcovala mými údy -

"Zbývá mně dvoje," děl jsem si, "bud' pomalu prostudovat celý tento kus lesa, trpělivě a systematicky procházet všemi stezkami. až dojdou nutně v místa, o nichž mé záznamy vědí. - Ale to by mohlo trvat několik hodin - a jakou pozornost bude vyžadovat, abych v tom labyrintu nezbloudil zcela! Nebo mohu jít nazdařbůh za svým nosem - ale stále jedním směrem, neohlížeje se na pěšiny. - Jsem zhruba uprostřed cesty mezi D. a M. Za půldruhé hodiny musím být z lesa venku, dám-li se na výcobd, jih, západ. Ale dám-li se na sever? Tam táhne se les deset hodin . . . Osud mne pronásleduje - jistě šel bych zrovna k

severu ! . . . Co to bylo? Kapka s nebe . . . Přenocovat v mechu, mokrém jako houba a pokrývkou mít promočený šat?

Rozkošná alternativa! - Rozhodl jsem se pro možnost první.

Dal jsem se vlevo, rozhodnut, že se budu s počátku držet každého rozcestí cesty vedoucí vlevo. Třikrát, čtyřikrát jsem tak učinil. Ale pak byly křižovatky tak četné, jako by tam byli les rozměřovali a klestili geometři. Skoro zoufalý a stále zmatenější jednal jsem neustále podle svého plánu - ale nikde nic, co by mne mohlo uvést na pravou stopu. - Hustý déšť šlehal kvílící koruny, dopadaly na mne těžké kapky.

"Ne, zde je nemožno postupovat podle mého plánu!" zvolal jsem zuřivě. - "Zase se vrátím jinde snad bude to pro mne příznivější!" Vracel jsem se - ale nevrátil - . Zbloudil jsem úplně v tom labyrintu. Zuřivě a bez rozmyslu jsem již pobíhal sem tam - šaty mé byly už prosáklé - konečně jsem stanul.

"Vezmi čert všechno!" zvolal jsem. - "Tahle prozíravá, systematická metoda nikam nevede - ani v mé situaci, ani v životě, ani v politice. Odvahu ! ta činí zázraky ! Odvážný skok dovede dále, než to hloupé tápání knihou! Co víme? co víme o prospěšném, o škodlivém? Co je náš rezum? Jsme v rukou osudu, ten miluje srdnatost! Půjdu za svým nosem - tři proti jedné, že vyhraju ! A půjdu-li na sever - čert vezmi to vše ! Což neohrožuje nás to nejhorší stále a stále. Nešklebí se na nás smrt z nejsmavějšího úsměvu?" A jak jsem stál, tak vykročil jsem prudce vpřed, odhodlán, jít přes hory a doly, potoky, nejhustší houštiny . . .

Kterým směrem jsem šel? Ted' to vím . . .

Půl hodiny jsem kráčet... Tu zmocňovala se mne opět zoufalá nálada. - Již dříve napadlo mne, že měl bych volat o pomoc . . . Snad i v tomto nečase jsou lidé nablízku. Ale to volání zdálo se mně být tak potupujícím, že jsem se k němu nemohl odhodlat. - Ted' konečně však - přec! "Škodit to nemůže," řekl jsem si - a houkl vši silou : "Pomoc ! - pomoc !"

Stanul jsem. Bylo ticho. - Spěchám dál - . Zdá se mi, že přede mnou les se světlí . . . "Pomoc !" křiknu po třetí . . .

Hej ! kdo to?" dutě zazněl silný hlas.

Podivno ! místo, abych se byl zaradoval, pocítil jsem leknutí. Bylo to konečně přirozeno: uslyšíme-li po dlouhém tichu v hloubi lesa pojednou silný hlas, ulekne se vždy - jak možno pozorovat v čítárnách, když úředník hlásí, že je čas opustit místnost! Což teprve v hloubi lesa! Ale uleknutí mé bylo nezvykle silné, podivné, skoro strašidelné . . . Kolena až pode mnou klesala. "Zde!" houkl jsem konečně. "Zbloudil jsem, porad'te mně -"

"Jdu!" - zaznělo to tak silně, jako by byl neznáxný vzdálen deset kroků - A přece neviděl jsem nikoho . . . Konečně ušel jsem asi sto kroků stranou vysokou mužskou postavu rychle se blížící. - Ted' teprve pocítil jsem konečně radost. Šel jsem mu vstříc . . .

Stanuli jsme tváří v tvář a nové zděšení se mne zmocnilo.

Neznámý byl mužem prostředního věku. Tmavý, polo městský, polo vesnický oděv kryl jeho údy. Bledá tvář obrostlá byla černými vlasy a vousy; něco děsivého leželo v jejích ztrnulých, zlověstných tazích.

Temné oči měly cosi mrtvolně ztrnulého a zpola divokého. Celek působil silným, narkotisujícím dojmem, jakého jsem neměl v přítomnosti žádného člověka. Stále hleděl na mne nehybně, beze slova.

"Cesta do D." vypravil jsem konečně ze sebe, - "a ztratil jsem směr. Jdu tímto směrem nazdařbůh - kam bych se dostal?"

Neodpověděl, upíraje na mne stále zcela nehybně svůj strašný zrak. Opakoval jsem svou otázku. Zase žádná odpověď.

Vzpamatoval jsem se a opřen o strom, skříživ ruce na prsou, hleděl jsem na podivného člověka stejně upřeně jako on na mne. - Asi dvě minuty uplynuly v této divné situaci. Znovu znepokojen rozhlédl jsem se kolem - a všiml jsem si jasněji než dříve, že les se silně světlá směrem, kterým jsem šel. Ano - nebylo pochyby - konec lesa ! A povzbuzen, zvolal jsem zlostně:

"Co znamená vaše podivné mlčení? Mluvte nebo jděte k čertu !"

"Šel jste," odpověděl konečně hlasem, jehož tichost kontrastovala nápadně s dřívějším houknutím, "šel jste nejhorším směrem, šel jste k severu. Vaše štěstí, že jste mne zastihl!"

"Tak?" zvolal jsem ustrnut - . "Ale vždyť tamto je konec lesa!"

"To je jen velká mýtina, za ní les ještě devět hodin dlouhý, plný skal a srázů. V noci mohl byste si tam

krásně zlomit vaz - vaše štěstí. Jdu do C., vesnice blízko u města. Pojd'te se mnou, vyvedu vás z lesa." Mluvil pomalu, trhaně, jako s děsnou námahou. Ale nebylo v tom nic směšného, tím však více děsivého. Nabídkou, že mám s ním jít, nebyl jsem nikterak nadšen. "Je to snad lupič, člen rotty, která se v tomto lese skrývá," napadlo mne. - "To napověděl mně asi hostinský . . . "Děkuju, - půjdu!" děl jsem. Ale dovolte nahlédnu dříve do té mýtiny - - k vůli orientaci."

"Tak s pánem bohem, opatruj vás tu rota jeho!" řekl a rychle odcházel... Stál jsem chvíli a pak jako psík spěchal jsem za příšerným člověkem. Kráčel jsem chvíli beze slova za ním; on se ani neohlédl. "Snad jsem vás neurazil?" tázal jsem se konečně

"Žádná odpověď"

"Chcete mne vyvésti z lesa?"

Ticho. - - Zlost se mne zmocnila - rychle rozhodnut, zaměřil jsem nazpět, tam, kde se les světlal - "Čert tě vem, chlape!" pomyslel jsem si . . . Pomohu si bez tebe !"

Neušel jsem ani třicet kroků, tu jsem zaslechl: "Ale pojd'te! Vyvedu vás!"

A po chvíli otálení spěchal jsem k němu po druhé.

Sotva jsem se octl za ním a hleděl na jeho černá záda, opustila mne zase srdnatost. - Něco těžkého, příšerného lehlo na mne a mátló mé myšlení.

Delší dobu nemohl jsem se zmoci na otázku. Konečně jsem pravil:

"Jak brzo dojdete do města?"

Zase nedostalo se mně odpovědi. - - A já mlčel ... Asi deset minut. Tu náhle se ozval : "Za půl druhé hodiny jste z lesa venku, za čtvrt hodiny v městě."

"Snad je to šílenec!" pomyslel jsem si -. "Kterým směrem jdeme teď?"

"Snad vidí v této otázce nedůvěřivost -. Hněvá se na mne - Proč by to nemohl být dobrý člověk?" A umínil jsem si, že budu jej bez řeči následovat

Asi půl hodiny uplynulo. - Tu řekl jsem si: "Vždyt' jdeme po čertech křivo! Jistě již opsali jsme polokruh - takto sotva dojdeme cíle -" A řekl jsem mu to.

"To se vám zdá, jdeme dobře -"

Ale mně se tak dále nezdálo. Mlčel jsem však stále, podvoloval se zbaběle. Zvláštní ponuřost se mne zmocnila - ta černá záda jako by mne magnetisovala. Všechna vůle vyprchala ze mne. Slunce chýlilo se k západu, světlý pruh zhasl, dešť ustal, byli jsme v pustém lese, soumrak rostl. "Hodina již uplynula - jsme venku?" vykřikl jsem konečně slabošsky zuřivě -

"Teď se rozejdeme," pravil nedbale, "musím napravo, abych se dostal včas do své vesnice. Vy jděte stále přímo, nemůžete už zbloudit. Za několik minut octnete se na mýtině ; tam se cesta dělí : jedna jde vlevo, druhá přímo přes mýtinu. Touto půjdete. Brzo dojdete k plotu; přelezete jej ; je to sice zakázáno, poněvadž je tam lesní školka, ale nebojte se! nikdo vás tam teď nepřistihne, a kdyby - lépe pro vás, zaplatíte-li dva zlaté pokuty nebo zlatku podplatného, než abyste školku obcházel, zabloudil a možná srazil vaz ve skalách. Pak půjdete ještě minutu lesíkem a uvidíte světla městečka."

A bez pozdravu odcházel... Já překvapen stanul .. Tu náhle jeho kroky ztichly - a postavu nemohl jsem již rozeznat -

Schoval se do houští," napadlo mne . . . "Jde o úklad - teď asi přijde to nejhorší . . . Co dělat?"

"Co dělat?" - Na to nebylo možno s určitostí odpovědět. Co jistého jsem věděl? Mohl jsem se o něco opírat? Snad to byl lotr, snad šílenec ale snad docela dobrý člověk, jenž trestal mne celým svým podivným chováním za mou nedůvěru. Snad čeká v houští jen proto, aby mne potají sledoval, aby mně ukázal pravou cestu, kdybych zbloudil - aby mně nakonec podal s dobráckým smíchem ruku . . Jít teď nazdařbůh? Ale, je-li to lotr, dovede mne jistě on a jeho rota napadnout všude - neuteku jim! Má-li však pravdu - pak bych strašně pochybil, kdybych neposlechl. Ano - poslechnu!"

A šel jsem udaným směrem. Za chvíli stanul jsem vskutku na mýtině - cesta se tam opravdu dělila - dal jsem se přímo přes mýtinu velmi blátivou stezkou. - Za tři až čtyři minuty octl jsem se skutečně u plotu. - Nade mnou čněla tabulka; co na ní stálo, nemohl jsem již přečíst - a sirky zhasl silný vítr okamžitě . . .

"Proč jen to hledím přečíst?" řekl jsem si. "Vždyt' přece vím, co tam je ; jsem duševně depotencován, že takové hlouposti dělám." A přešel jsem plot - Kráčím dále po cestě stále blátivější, že div jsem boty v ní nenechal. - Ale tu se počal ve mně probouzet nový, divný strach. Byl velmi nejasný, stejně však intenzivní

. . . . Konečně stáhl mně hrdlo, zvolnil krok . . . "Bože, co se to se mnou děje? Přijde teď to hrozné, co věstilo mně zatmění slunce?" - blesklo mně hlavou.

A tu náhle zazněl - hlas zvonku - klekání . . . Oh! nikdy nezahlasil mne zvuk takovou radostí. Po utrpení hodiny trvajícím, strašném, nevysvětlitelném - tichý, posvátný, něžný hlásek zval mne k spáse, kynul mně vlídně k sobě - vznešeně zalétal ve smutnou temnotu hrozného lesa . . . A zřetelně jsem postřehl, že zní s levé strany i soudil jsem, že sotva čtvrt hodiny odtud vyvívá stříbrný ten zdroj . . .

A - sotva nohy z bahna vytáhnul - pádil jsem nazpět, aby hlahol nezhasl, dokud nepřivede mne na pravou cestu. Doběhl jsem ke plotu, přelezl, přiběhl k lesu a kvapně dal se zmíněnou již cestou nalevo.

Tu zazněl náhle blízko za mnou strašný hlas : "Co děláte? Vraťte se! Utíkáte ve svou záhubu! . . . Stůjte, blázne ! Zabijete se tam ! . . . Poslechněte ! . . . Vraťte se, nevíte, co děláte ! Blázne ! . . . Babo ! Blbče !

-

Ozval se rychlý dupot za mnou, stále běžícím. - Vlasy stály mně na hlavě, ale pádil jsem rychlostí ještě větší dále . . . Dupot ztichl - ozval se chechtot - děsným, nelidským, dlouho trvajícím chechotem jako by se smál sám ten příšerný les...

Konečně unikl i ten - a zase ovládl ticho stříbrný, svatý hlas, teď silnější než dříve . . . Ale jen na chvíli . . . Ztichl . . .

Avšak - skoro v témž okamžiku spatřil jsem, octnul se u záhybu mýtiny - tři, čtyři žlutá, nehybná světla několik set kroků před sebou - Nebudu líčit své pocity -

Strašně zřízen octl jsem se mezi domky chudičké vesničky; pokud jsem mohl ještě rozeznat, byla ze tří stran obklopena lesem, ale ze čtvrté táhla se už pláň - Nedaleko mne hulákalo několik chlapců . . . Ó, nikdy nenaplnil mne pohled na lidské bytosti takovou slastí, takovou láskou k nim jako teď ! A přece jsem zapochyboval, nejsou-li to přízraky . . .

Kde je tu hospoda?" vykřikl jsem jako opilý. "Vždyť koukáte na ni !" zněla odpověď.

"Dík! sláva, hurá!" vykřikl jsem. - A dětský chechtot zněl za mnou, ale i za ten byl bych kluky zlíbal.

"Dostanu tu nocleh?" vzkřikl jsem, vřítiv se do výčepu, kde byl v té chvíli jen mladý hostinský, inteligentní tváře, a jeho stará matka. "Dostanete," odpověděl s ustrnutím na mne hledě -.

"Sláva!" zvolal jsem zas . . . I kdyby D. byla vzdálena jen několik minut, nebyl bych tam šel, tak zamiloval jsem se do této vesničky, tak rád jsem byl, že našel jsem nějaký asyl... "Jsem promoklý - půjčte mně nějaké šaty nebo pytle - zaplatím za ně, co budete chtít." A hned odhodil jsem kabát -.

Hleděli na mne zprvu podivně, ale brzo nápadně přívětivě : tak usmívavá byla má tvář, tak boдрé, štěstím překypující mé počínání. V několika minutách byl jsem převléknut a bos. Ó, jaké blaho jsem pocítil, když teď bezpečně odpočívaje, u teplých kamen jsem se usadil, když napil jsem se špatného piva, které zdálo se mně nejlepším na světě!

"Tak, kamaráde, jak daleko je do D.?" tázal jsem se teď.

"Nu, za půl čtvrté hodiny můžete tam být."

"Tisíc hromů! . . . Na které straně lesa jsem?"

"Na západní . . . Musíte projít jím celým, abyste do D. se dostal."

"Ó, ten padouch! Vepř! ... A - je snad na blízku V.?"

"Za čtvrt hodiny můžete tam být."

A proto jsem sedm hodin lesem běhal! To aby -, a teď jsem klel, že nemožno to opakovat. A vyprávěl jsem pak vše . . .

Poslouchali mne s největším napětím. Žena několikrát se pokřižovala. A když jsem mluvil o tom, jak zvuk klekání přiměl mne, abych šolkou dále nešel, vpadla mně v řeč :

"Děkujte Bohu na kolenou! Ještě několik kroků dále - a byl byste zapadl do močálu pod kolena - byl byste zapadal stále hloub, za čtvrt hodiny zavřelo by se bahno nad vaší hlavou ! Svatý hlas vás zachránil, Bůh vás miluje. Bůh vysvobodil vás z drápů pekelné moci."

"Pekelné moci?"

"Byl to lesní duch - nebo umrlec - nebo d'ábel sám! Každý říká něco jiného - ale člověk to není - Zjevuje se v lese zabloudilým pocestným, asi tak jednou za pět let, od nepaměti lidské. Vždy na podzim, když po jasném dopoledni zatmí se slunce a strhne se vítr a dešť. Dnes řekla jsem synovi - vid', Josefe? že dnes

zase přijde, zabloudí-li v lese nějaký nešťastník ! A přišel ! Vodí lidi dlouho sem tam, konečně zavede je do močálu, kde obyčejně vezmou za své. Někdo myslí, že je to duch tohoto lesa : dřív, dokud se lidé toho skoro nevšíмали a raději les obcházeli, nezjevoval se, ale od té doby, co vysekali v něm spoustu cest, mstí se prý za to, že byl vyrušen ze svého klidu a sekerami poraněn. Jiní praví, že je to duše jistého divokého muže z vesnice Z., kterého utopili před pár sty lety v tom močále opilý chasníci z vesnice M., protože si namlouval nejhezčí děvče této obce. Proto se mstí !